

Защото момичето въ каруцата бѣше Аспасия, балдъзата на Чокоя. Набитиятъ и тантурестъ Хинчо се развесели:

— Бай Петре! — извика той, — ще извадимъ каруцата. Ще впрегнемъ нашитѣ коне. Хайде, момчета! Дайте конетѣ! — заповѣда той.

Отпрегнаха двата коня отъ единия плугъ — и двата бѣха червени, охранени и яки — и ги впрегнаха на чивгаръ предъ конетѣ на Чокоя, като завързаха теглилкитѣ за процепа. За да управляватъ по-добре конетѣ, единъ отъ момчетата се качи на лѣвия преденъ конь, както правятъ артилериститѣ. Каруцата не само се измъкна отъ тинята, но бързо се понесе изъ калъта къмъ селото.

Чокоя се развесели. Той все си мечтаеше, че единъ день, когато се оправятъ смѣткитѣ му, ще може, както правятъ истинскитѣ чокои, да впрегне въ каруцата си два чифта коне, единъ следъ други. Ето защо му стана много драго. Двама-трима отъ момчетата бѣха се качили отстрана на каруцата, единъ отзадъ. Аспасия се смѣеше.

— Вие пакъ ще дадете по една крина зимница, — каза по едно време Чокоя. — Много нѣма да ви взема: по една крина!

— Защо?

— Какъ защо... Да ме нападате вий мене... отъ засада... Да вадите револвери...